

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/127/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216201143
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8216201143.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobcu C. J., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v D. na ulici T. č. XX, právne zastúpeného JUDr. Janou Závodskou, advokátkou so sídlom v Košiciach, na ulici Slovenskej jednoty č. 8, proti žalovanému P. J. I., so sídlom v P. XX, právne zastúpenému JUDr. Mgr. Drahoslavom Magdziakom, advokátom so sídlom v Bardejove, na ulici Dlhý rad č. 16, o vrátenie daru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 17.05.2018 č. k. 3C/68/2016-133 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že strany sporu dňa 08.11.2013 formou notárskej zápisnice uzatvorili darovaciu zmluvu, na základe ktorej žalobca daroval žalovanému nehnuteľnosti v tejto zmluve uvedené. Výzvou na vrátenie daru zo dňa 26.02.2016 sa žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne domáhal v zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka vrátenia daru. Ako dôvod uviedol, že po uzavretí darovacej zmluvy sa žalovaný ako obdarovaný konajúci prostredníctvom N. D. dopustil opakovane voči darcovi a členom jeho rodiny správania, ktorým hrubo porušil dobré mravy. Žalovaný konajúci prostredníctvom N. D. odmietol vydať na opakované žiadosti žalobcu hnutelné veci patriace do jeho osobného vlastníctva. Žalobca v priebehu mesiacov február a marec 2014 zistil, že žalovaný konajúci prostredníctvom N. D. odovzdal do zberných surovín časť z vecí patriacich žalobcovi bez jeho súhlasu, a to miešacie vedrá, náhradné diely. Dňa 30.06.2014 žalobca prišiel do darovanej nehnuteľnosti v meste D., na ulici Priemyselnej a opakovane požiadal žalovaného o vydanie vecí. Žalovaný konajúci prostredníctvom N. D. odmietol vydať požadované hnutelné veci z priestorov nehnuteľností, fyzicky napadol darcu, udieral ho, fyzickou silou ho vytlačil za oplotenie nehnuteľnosti, vulgárne a hrubo mu pritom nadával, vyhrážal sa mu, že jeho a jeho rodičov finančne zničí a pripraví o celý majetok. Kričal, že mu zakazuje vstúpiť na pozemok, lebo ho zničí, všetko čo sa nachádza v objekte je jeho a nič mu nevydá a nech sa neopováži žiadne hnutelné veci ešte raz pýtať. Opakovane dňa 29.10.2014 vo večerných hodinách sa N. D. konajúci za žalovaného dostavil do miesta bydliska žalobcu, tomu nadával, použil hrubo urážajúce nadávky na adresu žalobcu i jeho matky, ktorá bola prítomná. Opäť fyzicky napadol žalobcu, ktorý v dôsledku toho spadol a kričal, že ich všetkých zničí a pripraví o celý majetok. Správanie sa žalovaného ako obdarovaného konajúceho prostredníctvom N. D. po darovaní nehnuteľnosti je správanie spočívajúce v hrubých vulgárnych urážkach, fyzických útokoch, psychickom

nátlaku a zastrašovaní, hrubo porušujúcom dobré mravy. Takéto negatívne správanie spočívajúce vo vyhrážkach a hrubých urážkach prejavuje aj voči ďalším príslušníkom rodiny darcu, a to voči S. J..

2. Vrátene daru v zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorého forma nie je stanovená. Darcovi vzniká právo domáhať sa vrátenia daru vtedy, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru je veľký nevďak zo strany obdarovaného, prejavujúci sa v takom správaní, ktoré možno kvalifikovať za hrubé porušenie dobrých mravov. Teda musí ísť o značnú intenzitu alebo sústavnosť v porušovaní dobrých mravov, a to v akomkoľvek časovom odstupe od právneho úkonu darovania. Ak darca uplatní toto právo, právny vzťah z darovania zanikne okamžikom, keď dôjde prejav vôle k obdarovanému. K zániku tohto vzťahu dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému za splnenia podmienok, vyplývajúcich z ust. § 630 Občianskeho zákonníka. Ide v podstate o zvláštny prípad odstúpenia od zmluvy. Právny vzťah sa ruší od počiatku a účastníci konania sú si povinní vrátiť všetko, čo na základe darovania získali, resp. čo získal obdarovaný. K zániku darovacieho vzťahu podľa tohto ustanovenia dochádza na základe dvoch po sebe nasledujúcich právnych skutočností, ktorými sú hrubé porušenie dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny a jednostranný právny úkon adresovaný obdarovanému. Predpokladom úspešného uplatnenia takéhoto práva darcu na vrátenie daru nie je len akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie dobrých mravov značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, ale aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem alebo zo zmluvného vzťahu, pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu.

3. V prejednávanej veci bolo potrebné zistiť, či správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov. Obdarovaným z darovacej zmluvy bola právnická osoba a nie pán N. D. ako fyzická osoba. Žalobca teda musel v konaní preukázať, že žalovaný ako právnická osoba sa voči žalobcovi, resp. členom jeho rodiny dopustil konania, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov.

4. Žalovaný je občianskym združením založeným podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov a v zmysle ust. § 2 ods. 3 tohto zákona je právnickou osobou. V mene žalovaného sú oprávnené konať orgány a funkcionári uvedení v stanovách občianskeho združenia. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami sporu nebolo sporné, že orgánom žalovaného je „riaditeľstvo združenia“, ktoré má troch členov, a to N. D., S. J. a K. D., pričom v mene žalovaného konajú najmenej dvaja jeho členovia. Uvedené vyplýva aj zo samotnej darovacej zmluvy, kde za žalovaného konali N. D. a S. J.. Žalovaného teda zaväzuje iba také konanie fyzických osôb, ktoré vykonali podľa zákona a stanov združenia osoby oprávnené za neho konať.

5. N. D. je taktiež švagrom žalobcu, a teda aj z tohto hľadiska je potrebné posudzovať kedy N. D. vo vzťahu k žalobcovi konal ako fyzická osoba oprávnená konať za žalovaného a kedy vystupuje sám za seba ako fyzická osoba. Súčasne je potrebné poukázať aj na to, že jedným z členov „riaditeľstva združenia“ žalovaného je otec žalobcu a svokor N. D. S. J..

6. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané žiadne konanie, ktorého by sa dopustil žalovaný voči žalobcovi, resp. členom jeho rodiny a ktoré by bolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Samotný žalobca v žalobe poukazoval iba na konanie N. D., ktorý má konať podľa žalobcu za žalovaného, či už ohľadne odmietania vydania hnutelných vecí, skutku zo dňa 30.06.2014 alebo skutku zo dňa 29.10.2014, avšak žalobca vzhľadom na opísané rodinné väzby musel vedieť, že žalovaný koná aspoň dvoma členmi „riaditeľstva združenia“. Konanie samotného N. D. bez ďalšieho člena „riaditeľstva združenia“, od ktorého odvodzuje žalobca svoj nárok na vrátenie daru, nie je možné právne kvalifikovať ako konanie žalovaného, keď z vykonaného dokazovania zároveň nebolo preukázané, aby N. D. napr. na základe plnomocenstva mohol samostatne konať za žalovaného a zaväzovať ho.

7. Pokiaľ ide o skutok zo dňa 30.06.2014, na základe vykonaného dokazovania tvrdenia žalobcu opísané v žalobe, ktoré žalovaný poprel, neboli preukázané žiadnym dôkazom. Zo žiadneho dôkazu vykonaného na pojednávaní, či už oboznámením listín alebo svedeckými výpoveďami, nebolo preukázané tvrdenie žalobcu ohľadne skutku, ktorý sa mal stať dňa 30.06.2014. V tejto súvislosti sa poukázalo na skutočnosť,

podľa ktorej ani samotný žalobca nenavrhol svoj výsluch, aby týmto dôkazom preukázal tvrdenia v žalobe.

8. Čo sa týka skutku zo dňa 29.10.2014, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v uvedený deň sa vo večerných hodinách v rodinnom dome otca žalobcu stretli žalobca, jeho otec a matka, ďalej žalobcova sestra s manželom, t.j. N. D.. Z výsluchu svedkov vyplynulo, že predmetom stretnutia bola snaha nájsť spôsobom splatenia dlhov žalobcu. Vzhľadom na zloženie osôb prítomných v rodinnom dome otca žalobcu, ako aj na tému stretnutia, ktorá sa tam riešila, išlo o rodinné stretnutie najbližších členov rodiny. N. D. sa tohto stretnutia zúčastnil ako manžel žalobcovej sestry, nie ako člen „riaditeľstva združenia“ žalovaného. Ak by sa aj N. D. na uvedenom stretnutí dopustil konania, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako konanie hrubo porušujúce dobré mravy, čo ale v konaní preukázané nebolo, konal by tak sám za seba a nie za žalovaného.

9. Ak žalobca ďalej odôvodňoval vrátenie daru tým, že mu N. D. konajúc za žalovaného odmieta vydať hnuiteľné veci, vrátane prípojného vozidla, ktoré sa v čase darovania nehnuteľnosti mali nachádzať na týchto nehnuteľnostiach a neboli predmetom darovania, v tejto súvislosti sa poukázalo na to, že N. D. nie je oprávnený samostatne konať za žalovaného, a teda takéto konanie žalovaného nezaväzuje. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na darovaných nehnuteľnostiach vykonávali svoju podnikateľskú činnosť viaceré subjekty, okrem iných aj spoločnosť MM & K, s.r.o. a spoločnosť Prvá P. spol. s r.o., ktorých spoločníkom a konateľom bol (je) žalobca. Na nehnuteľnostiach sa nachádzali aj hnuiteľné veci týchto, ako aj iných subjektov. Žalovaný po nadobudnutí daru do vlastníctva vyzval subjekty, okrem iných aj spoločnosť MM & K, s.r.o. prostredníctvom žalobcu ako konateľa na predloženie písomného súpisu majetku za účelom jeho odovzdania a zároveň žalobcu požiadal o predloženie súpisu osobného či súkromného majetku. V rámci súdneho konania nebolo preukázané, aby žalobca za spoločnosti, ktorých je konateľom, ako aj za seba ako fyzickú osobu, predložil žalovanému súpis majetku, ktorý sa mal nachádzať na nehnuteľnostiach žalovaného. Súdu bola predložená iba výzva na vrátenie hnuiteľných vecí zo dňa 22.01.2018. Z nej ale vôbec nie je zrejmé, akých vecí sa domáha spoločnosť MM & K, s.r.o. a akých samotný žalobca, pričom pre rozhodovanie súdu o podanej žalobe sú nároky spoločnosti MM & K, s.r.o. irelevantné, nakoľko táto nebola darcom. Žalobca tak nepreukázal, že ako fyzická osoba je vlastníkom nejakých konkrétnych hnuiteľných vecí, nachádzajúcich sa na nehnuteľnostiach žalovaného. Pokiaľ ide o železný šrot, ktorý mal byť vyvezený, z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, aby išlo o majetok samotného žalobcu. Z výsluchov svedkov vyplynulo, že žalobca podnikal s pánom K. prostredníctvom spoločnosti MM & K, s.r.o., ktorej v tom čase boli obaja spoločníkmi a konateľmi a takto spoločne prostredníctvom tejto spoločnosti vlastnili vyvezený železný šrot.

10. V takejto dôkaznej situácii je potrebné uzavrieť, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že na strane žalovaného došlo k takému správaniu, ktoré by súd mohol kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, na základe ktorých by mu vznikol nárok na vrátenie daru. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

11. Výrok o trovách odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby jeho žalobe bolo vyhovené, alternatívne požadoval rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ako dôvod uviedol, že predmetom darovacej zmluvy neboli žiadne hnuiteľné veci, ktoré sa v čase darovania nachádzali na alebo v nehnuteľnostiach. Žalobca už začiatkom roku 2014 opakovane žiadal žalovaného o vydanie časti hnuiteľných vecí, ktoré boli uskladnené v darovanej nehnuteľnosti a ktoré potreboval pre výkon svojej činnosti a chcel si ich odviezť. Žalovaný, za ktorého konal výkonný riaditeľ N. D. to odmietol a žalovaný dlhodobo odmietal a odmieta vydanie vecí žalobcovi v rozpore s dohodou v čase podpisu darovacej zmluvy. Stanovy žalovaného ustanovujú, že pre nadobudnutie právoplatného rozhodnutia je potrebné konanie a podpis minimálne dvoch členov „riaditeľstva združenia“. Stanovy majú na mysli rozhodovaciu činnosť. V stanovách je ďalej uvedené, že riadiacim a výkonným orgánom je „riaditeľstvo združenia“ tvorené výkonným, prevádzkovým a finančným riaditeľom. Výkonným riaditeľom, teda osobou, ktorá zastupuje žalovaného navonok bol práve N. D.. Z postavenia N. D. v rámci štruktúr žalovaného, ako aj z bežnej praxe a činnosti žalovaného vyplývalo, že N. D. koná v mene a na účet žalovaného. Žalobca daroval nehnuteľnosti žalovanému a žalovaný mal na starosti splnenie následnej dohody medzi účastníkmi darovacej zmluvy, a to vydanie hnuiteľných vecí žalobcovi. Žalovaný nemá a ani nemal čo rozhodovať o sprístupnení, resp.

nesprístupnení uvedených huteľných vecí a ich vydání vlastníkovi, keďže tieto nikdy neboli predmetom darovacej zmluvy a ani neboli vlastníctvom žalovaného. Dňa 30.06.2014 žalobca opakovane požiadal žalovaného o vydanie svojich vecí. Žalovaný prostredníctvom výkonného riaditeľa N. D. odmietol vydať tieto huteľné veci a N. D. ako výkonný riaditeľ žalovaného ho fyzicky napadol, vulgárne mu nadával, vyhrážal sa mu, vytlačil ho z pozemku žalovaného a zakázal mu vstup na tento pozemok. Výkonný riaditeľ žalovaného sa takto k žalobcovi správal v súvislosti s jednaním o záležitostiach týkajúcich sa žalovaného a nie záležitostí jeho osobného charakteru. Na stretnutí dňa 29.10.2014 neboli predmetom riešenia osobné ani rodinné záležitosti, ale otázky ohľadne sprístupnenia a vydania huteľných vecí, ktoré žalovaný neoprávnene zadržoval.

13. Žalovaný prostredníctvom výkonného riaditeľa dlhodobo bráni a znemožňuje žalobcovi prístup k jeho veciam a navyše časť z nich znehodnotil, čím mu spôsobil značnú škodu. Časť huteľných vecí speňažil odpredajom ako šrotu, za čo zinkasoval peniaze, čo potvrdil svedok K. C. na pojednávaní dňa 07.12.2017. Tiež potvrdil, že N. D. pri tomto predaji kovu vystupoval za žalovaného. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru je veľký nevďak zo strany obdarovaného prejavujúci sa v takom správaní, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Teda musí ísť o značnú intenzitu alebo sústavnosť v porušovaní dobrých mravov, a to v akomkoľvek časovom odstupe od právneho úkonu darovania. Za hrubé porušenie dobrých mravov žalobca považuje spôsob akým s ním komunikuje a jedná výkonný riaditeľ žalovaného pri riešení sprístupnenia a vydania jeho huteľných vecí. Sústavnosť v porušovaní dobrých mravov sa vidí v tom, že uvedené správanie výkonného riaditeľa sa opakuje vždy, keď sa žalobca dožaduje vydania svojich huteľných vecí, pričom žalovaný svojim postojom spôsobil a spôsobuje škodu na jeho majetku, ktorý nebol predmetom darovacej zmluvy. Žalovaný odmieta s ním komunikovať a odovzdať mu jeho veci a alibisticky sa snaží skryť za to, že skutky výkonného riaditeľa sa žalovaného netýkajú. Jeden z členov „riaditeľstva združenia“ S. J. písomne prehlásil dňa 03.03.2016, že súhlasí s vrátením daru a dôvodmi uvedenými vo výzve na vrátenie daru. Tento dôkaz bol uplatnený počas konania na prvoinštančnom súde, ale súd sa ním nezaoberal, ani ho nevyhodnotil. Z uvedeného vyplýva, že „riaditeľstvo združenia“ nemá na uvedený spor jednotný názor a napriek tomu k vráteniu daru nedošlo. Výkonný riaditeľ nakladá s majetkom žalovaného ako so svojim vlastným, aj keď je to majetok žalovaného. Ak výkonný riaditeľ hrubo a dlhodobo hrubo porušuje dobré mravy svojim správaním k žalobcovi ako darcovi, tak je to nutné považovať za porušovanie dobrých mravov žalovaným. Konanie N. D. ako výkonného riaditeľa je konaním žalovaného a nie konaním rodinného príslušníka.

14. Odvolací súd v zmysle zásad v ust. § 379, §380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

15. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnené rozhodnutie prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

16. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ust. § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

17. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

18. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov

navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

19. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru podľa ust. § 630 Občianskeho zákonníka nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušenie sústavné alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem alebo zo zmluvného vzťahu, pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu. Negatívne správanie obdarovaného k darcovi alebo jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie v rozpore s dobrými mravmi sa musí prejavovať objektívne. Právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú právny stav, ktorý má právnu istotu používajúcu právnu ochranu s tým, že záväznosť z toho vyplývajúcu zmluvné strany na seba zobrali sami a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dôjsť zo svojvôle darcu. Z vykonaného dokazovania, ako na to správne poukazuje prvoinštančný súd, nebolo preukázané také konanie žalovaného, ktoré by zakladalo právo žalobcu na vrátenie daru podľa ust. § 630 Občianskeho zákonníka. Subjektívna nespokojnosť žalobcu so spôsobom ako boli jednotlivé dôkazy vyhodnotené, nie je dôvodom pre zmenu či zrušenie rozsudku.

20. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. Zároveň v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie.

22. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).